

взели дума царедворцитѣ и разказали за момата, която ги отбранила отъ мечката и имъ дала пита — по-сладка отъ царската. Разказали му — и какъ майката я пропждила. Хвалили я, хвалили, не могли да ѝ нахвалятъ хубостъта и добрината.

— Тъкмо за тебе невѣста, царю честити, — думали тѣ. — Право е мълвѣла пѣсенъта: като ясно слънце свѣти момата.

Недоизrekli още тия думи, ето че се раздали отъвнѣ подплашени гласове: „Мечка! Мечка!“ И наистина, идѣла мечката съ дветѣ си мечета и момата, премѣнени като за сватба.

— Ето я, царю честити! — извикали радостно сватоветѣ.

Царътъ загледалъ момата и не можелъ да си махне очитѣ: толкова му се видѣла хубава. Тогава направили сватба. Царътъ се оженилъ за момата, а машехата и дъщеря ѝ изпждилъ. Мечката седѣла на лично мѣсто на трапезата: нали е царюва тѣща! Всички се веселили, но най-весели били мечетата. Тѣ току скачали и пѣли: „Кака се жени, какка се жени!“

Николай Райновъ.

